

Серія "СКАРБНИЧКА"

Василь КОРОЛІВ-СТАРИЙ

Хуха- Моховинка

Вибрані казки

Київ
"ЗНАННЯ"

Хуха-Моховинка

Вона була останньою.

Народилася не ранньою весною, як всі її сестри та брати. Було тоді вже тепле, ясне, веселе літо. Тим-то вона була найменшою в родині, “мізинчиком”. Її дуже жаліли й любили, але ж любили не тільки за те, що була вона манісінька, як кошенятко. Була вона добра, лагідна, плоха, звичайненька, слухняна, роботяща. А граючись з іншими мамими Хухами, радо приставала на всяку забавку, до якої її кликали. І ніколи ніхто не бачив, щоб вона колись гнівалася, чи була роздратованою, або ж мала якісь примхи.

Коротко кажучи, це була дуже гарна Хушка, може, ліпша, як всі інші Хухи в тому лісі.

Звали її Моховинка.

Ми, люди, всіх Хух звемо просто Хухами, так само, як і вони кажуть на всіх нас просто Люди. А тим часом Хухи бувають різні. Ті, що живуть у

лісі, звуться лісовими; ті, що по проваллях та скелях, — печерницями; що понад річками та озерами — очеретянками; ті, що у високій траві та бур'янах, — бур'янками. Бувають ще: степовички, байрачні, левадні. Тільки немає болотянок, бо всі Хухи, як котики, не люблять вогкого.

Моховинка була зроду лісовою Хухою, й не тільки лісовою, а ще й боровинкою, бо народилась вона у густому-густому старому бору, де споконвіку жив увесь її славний рід. Відомо ж бо, що Хухи з роду в рід живуть по одних і тих самих місцях. Переселяються ж тоді, коли щось зруйнує милу їм їхню батьківщину.

А це буває дуже, дуже тяжко, й вони гірко плачуть. Правда, люди здебільшого того плачу не розуміють, думають, що то стогне вітер, чи скрип-

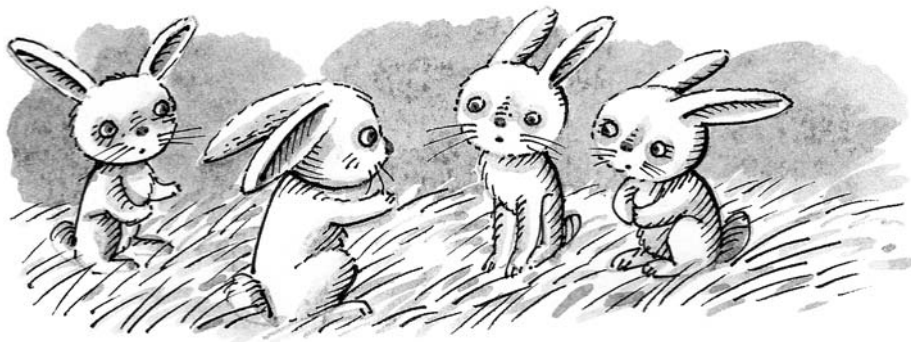
лять дерева в лісі, або пишчать миші в полі. Бо ж люди дуже рідко помічають та розуміють чужі сльози...

Однак тому великому бору, в якому жила Моховинка, нічого не загрожувало. Лісник доглядав, щоб ніхто не кинув сірничка, хлопці глибоко всередину ходити боялися, рубали ж ліс тільки невеличкими частками, й він швидко виростав знову.

Втім бору, між корінням великої сосни, зробила на осінь Моховинка собі хатку. Заблудити вона не могла ніколи, бо ту сосну легко пізнати: на прикорні вона ділиться на три товстих стовбури. Моховинка заложила всі дірки сосновими галузками, а щілини й зокола, й зсередини — м'яким зеленим мохом.

Була вона й сама така пухка, як мох. Мала довгу вовночку, що, мов шовком, вкривала все її тільце. Сама тільки мордочка була голенька й нагадувала садову жовто-фіолетову квіточку — “братки”. Та були ще в неї голенькі зісподу, рожеві лапки.

Як і всі інші Хухи, Моховинка так само мала мінливу вовночку, яка враз сама собою робилася того кольору, що й ті речі, біля яких бувають Хухи. Моховиночка найчастіш була зеленою, бо рідко відбігала від своєї зеленої хатки. Але ж, коли вона бігала по соснових старих глицях, що лежали на землі, то ставала такою ж рудувато-червоною, як вони. Біля потоку була вона блакитною, як вода; на піску — жовтою, як пісок; між кущами шипшини — рожевою; на вереску — фіолетовою, на снігу ставала білою.

Дюдя

Тато Зайчик витер лапкою вуса, відклав набік шматочок капустяного качана й промовив, повернувшись до своїх зайченят, що гарнесенько посідали навколо нього на задніх лапках:

— Так-от, дітки. Ви тепер вже повиростали. Знаєте ви увесь наш заячий звичай, маєте прудкі, міцні ноги й теплі кожушки, на які так нарікали влітку. То правда — літом в них трошки парко, але ж зате нині, коли вже почалися холодні ночі та вранішні заморозки, вам буде саме добре. Ще за місяць кожушки поробляться більш пухкими, а тоді вже ви навіть не боятиметесь Дюді...

— А хто ж то такий — Дюдя? — запитав старшенький Зайчик-Стрибанчик.

— А ти не лізь поперед батька в пекло! — спинила його Зайчиха, шинкуючи на зиму капусту. — Коли говорять тато, мусите слухати звичайненько й не перебаранчати¹. Запитають щось, тоді й ви говоритимете.

¹ *Перебаранчати* — заважати, перебивати.

Тато Зайчик відкашлявся, бо він вчора, вгрівшись, напився холодної води й був трошки застуджений. Через хвилику він продовжував далі:

— А Дюдя — то така стара бабуся, невидима людям, як, наприклад, Водяник, чи Лісовик, чи та сусідня бабуня — Відьма, що недавно приносила вам солодкої моркви...

Дюдя стара-престара, вся сива, як молочко, але ж ще має гострі зуби та цупкі руки. Ви її ще не бачили. Та й слава Богу, бо часто трапляється, що хто її зблизька побачить, не лишиться живий. А не бачили ви її через те, що вона ціле літо спить, прокидається ж тільки на зиму. Живе вона у вершечку кам'яної високої гори Гострячки, далеко від нашого лісу. Живе вона дуже пишно в кришталевому Морозенковому палаці.

Щозими, коли до нашого краю могутній Дід Мороз присилає з Північної Сторони одного з своїх синів, Морозенка, тоді тільки прокидається бабуся Дюдя. Вона розбуркує всю челядь й велить чистити та прибирати Морозенків палац. Спросонку челядники часто нароблять не так, як треба, тоді Дюдя починає гніватись. Кличе вона свою старшу дочку Віхолу, таку ж, між нами кажучи, ледачу, як і сама мати, бо Віхола ще дужче любить спати, як сама Дюдя! Ну, а як прокинеться Віхола, то враз закрутить таке, що й світу Божого не видко!..

Звичайно, люди дуже бояться Віхоли, а ще більше — Дюді, бо коли вони гніваються, то й справді стають страшні. Тоді люди замикаються по хатах й носа надвір не витикають.

Чортова перечниця

Чорт Гірчило прокинувся, як завжди, саме в той момент, коли сонце доторкнулося землі своїм ніжним червоним краєм. Ще не встигло воно закотитися за гору, як Гірчило вже був чисто виголений й хлюпався у мисці з теплою водою. Він добре вимив милом свої гострі вуха, щіточкою пошарував пазурі й почав одягатися. Тим часом його мати варила йому снідання.

Одне слово, Чорт Гірчило починав свій день, коли ми починаємо ніч.

Як зовсім споночіло, цілком приправлений, зачесаний, свіжий, навіть трошки напарфумований одеколоном з чортової бороди, що росте по болотах, Гірчило взяв свою перечницю й насипав у неї тертого перцю. Перець був солодкий, як цукор, а запашний, мов імбир.

— Мамо? — спитав Гірчило. — То це останній вже перець?! Не забудьте натовкти про запас, бо починаються людські свята, а самі знаєте, що на святках мені найбільш потріб...

Він спинився, бо помітив, що мати саме вийшла до кухні й не чує його мови.

— Та вона й сама знає! — подумав він, тоді гукнув: “На добраніч!” — й вийшов зі своєї хатини, що була під скелею в прірві.

— Вже на роботу? — спитав його Той, що в скелі сидить.

— А вже! Перед святами мушу раніше. Бувайте здоровенькі.

— Щасливо! — гукнув Кам’яник й подався в гори.

А Гірчило, легко перестрибуючи з гостряка на гостряк, швидко опинився на кручі й непомітно темною тінню понад самою землею полинув до міста.

За кілька кроків він наздогнав двох рибалок, що вертали додому з річки й голосно лаялись. Вони й не сварилися, а лаяли так собі в повітря, не знають кого, з досади, що їм не пощастило в лові. Був майже в руках величезний сом, що забився просто головою в куль у неводі, але вже на самому березі випорснув, ляснув хвостом по воді, аж луна пішла берегами, й пірнув у воду.

Коли Гірчило порівнявся з рибалками, саме один з них, лагідний та м’який Петро Жовноватий говорив:

— Ну, почекай, клятий! Утік тепер, то не втечеш завтра. Така рибина в нашій річці ніде від нас не сховається!.. Буде ірод наш!..

Зміст

Хуха-Моховинка.....	5
Потерчата	22
Літавиця	33
Злидні	45
Мавка Вербинка	58
Мара	71
Дюдя.....	82
Потороча Хрипка.....	98
Чортова перечниця	118
Рибалчина Русалонька	128

